Armas tallorahwas! kas ei olle teil himmo henda ſáratſe hä eenkojo perra ſáda? Kui teile hääd nõuwo pudup, ſis antas teile ſedda ſõbralikkuſt mõiſa-herradeſt hämelega. Se, ke ſedda juttu om kirjotanu, om walmis, teile hä nõuwo nink oppetamiſſega abbis ollema; — ſeſt temma om eſſi nellikümmend ajaſtaiga moiſa perris piddaja nink temma ſüdda tuikap weel niſamma armuſt teije wastä, kui enne temma norel eal. Tullewa ajaſtaja aig-ramatun ſate teije jälle temmaſt middage kuulma.

Rõmustus kaddonu ommatſe ſurma üle.

Mes tõstat ſinna leino-häält,
Mo armas, koolja hawwa päält,
Et ſinno hõim ſult lahkunu
Nink ſurma unnen uinunu,
Et perrato ſull' temma ello paik,
Nink temma armo hääl ſull' jänu waik'.

2. Sa ikket tedda kurbuſſen,
Nink ihkat temma korjuſſen
Weel ütskörd temma näggemiſt,
Ta ſõbralikku hõikamiſt,
Nink puhkat: oh, mo hõim ei olle ſiin,
Ei löppe ſeſt mo hengen oht nink piin!

3. Sa otſit tedda wälja päál,
Nink hõikat tedda ſiin nink ſääl,
Ja pallet: näüda henda mull',
Et ma wõis tenno anda ſull';
Oh, kosta mulle ommaſt körguſſeſt,
Nink pästa ni mo ſõand kurbuſſeſt!

Tarto- ja WÃƒÂ¶rro-ma rahwa Kalender 1841, lk. 22